

Τα θαμμένα της κατοχής (οχι δεν ειναι φωτομοντάζ)

Είναι αξιοπερίεργο ότι ακόμα, μετά από 72 χρόνια, δηλαδή τα χρόνια της κατοχής , αναδύονται όπλα τα οποία τότε κάτω από την απειλή και τον φόβο της άμεσης εκτέλεσης από τους Γερμανούς, θάφτηκαν βιαστικά με καμία ή πολύ μικρή προστασία (θυμηθείτε ότι τότε δεν υπήρχαν πλαστικές αεροστεγείς σακούλες) και ξεθάφτηκαν μετά από την κατοχή ή σε πολλές περιπτώσεις ακόμα και μετά τον εμφύλιο. Για κάποιον που έχει δει πολλά τέτοια όπλα είναι πολύ χαρακτηριστική η όψη τους και το αντιλαμβάνεται από την πρώτη μιάτια. Πολλές φορές στην θλιβερή αυτή κατάσταση εμφανίζονται κάποια αξιολογητής ποιότητας όπλα και η εικόνα τους μόνο θλίψη μπορεί να προκαλέσει. Πολύ περισσότερες φορές όμως αυτά τα όπλα είναι ίσως το μοναδικό οικογενειακό κειμήλιο που έχει μείνει από τον παππού ή τον πατέρα που δεν υπάρχουν πια κι αν μπορούσαν να μιλήσουν θα μπορούσαν να μας πουν ατέλειωτες ιστορίες κυνηγετικής δόξας της προπολεμικής Ελλάδας.

Η χαρακτηριστική τους όψη αφότου αφαιρέσει κανείς τη σκουριά είναι μία εικόνα σαν την επιφάνεια της ελαφρόπετρας όπου σε τόπους τόπους το μέταλλο έχει αποκατασταθεί από την προηγούμενη του κατάσταση δηλαδή το οξειδίο του δηλαδή την σκουριά.

Αυτή λίγο ή πολύ είναι και η ιστορία του όπλου μας, Winchester Mod. 1897 κατασκευής σύμφωνα με τον σειριακό αριθμό του όπλου στα 1925 που έφτασε στα χέρια μας από έναν πελάτη μας στην Βόρειο Ελλάδα. Όταν είδα το όπλο απλά μειδίασα και το όπλο έμεινε σε μία άκρη του μαγαζιού για πολύ καιρό. Ο καλός μας πελάτης μου τηλεφώνουσε σχεδόν μια φορά την εβδομάδα ρωτώντας με τι θα γίνει με το όπλο και εγώ του απαντούσα σταθερά ότι σε τέτοια κατάσταση ήταν αδύνατον να επισκευαστεί και μάλιστα να λειτουργήσει άψογα όπως τον καιρό του παππού του και μάλιστα για να κυνηγήσει αγριογούρουνα, όπως ήταν αδύνατο να επαναλειτουργήσει και η γιαγιά του. Αλλά εκείνος επέμενε...

Προσπάθησα να του εξηγήσω τα τεχνικά προβλήματα ενός τέτοιου εγχειρήματος και το ουσιαστικότερο ότι οι επιφάνειες του μηχανισμού δεν είναι επίπεδες , όπως ας πάμε σε μία σημερινή Remington 1100 (ώστε να μπορέσει κανείς να την βάλει σε ένα ρεκτιφιέ επιφανειών και να “κατεβάσει” με ακρίβεια και ομοιόμορφα το μέταλλο ώστε να επιτευχθεί ένα αποδεκτό αποτέλεσμα) αλλά όλο το “κατέβασμα” αυτό του μετάλλου έπρεπε ουσιαστικά να γίνει αποκλειστικά με την λίμα. Έργο βεβαίως που μοιάζει με το μαρτύριο του Τάνταλου. Εκείνος στάθηκε αμετάπειστος και μου είπε ότι το όπλο ήταν οικογενειακό κειμήλιο και τι να κάνω... τελικά υπέκυψα.

Το όπλο

Η Winchester γραπα-χρούπα Mod 1897 είναι και αυτή ένα από τα πρώτα όπλα αυτού του είδους , αποτέλεσμα σχεδιασμού του μεγαλοφονούς John Mosses Browning. Πρωτοκατασκευάστηκε στα 1897 και η παραγωγή της συνεχίστηκε μέχρι το 1957!!! για να αντικατασταθεί από άλλα εξώσφαιρα μοντέλα όπως η Winchester Mod 1912, Remington 870 κλπ. Πάντοτε βέβαια όπως συμβαίνει σε όλες αυτές τις περιπτώσεις για να αντικατασταθεί απο όπλα τα οποία ήταν φθηνότερα στην κατασκευή. Χρησιμοποιήθηκε από τον Αμερικανικό στρατό, ναυτικό και πεζοναύτες κατά τον

Πρώτο και Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τον πόλεμο της Κορέας, τον πόλεμο του Βιετνάμ, ακόμα και τον πόλεμο του Κόλπου και επίσης στον πόλεμο για την ανεξαρτησία της Ιρλανδίας. Έχουν κατασκευαστεί πάνω από 1.000.000.000 τέτοια όπλα στις διάφορες του εκδόσεις (πολιτικές και στρατιωτικές, διαφορετικά μήκη κάννης και διαμετρήματα)

Το Πρίν

Η εικόνα της κάννης

Οι δύο πλευρές του σώματος.

Το σώμα απο πάνω

Το μπροστά μέρος της αποθήκης σε Close Up με την χαρακτηριστική αυτή εικόνα της ελαφρόπετρας που σας λέγαμε παραπάνω.

Μία πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια που κάναμε για να αφαιρέσουμε μερικά δέκατα

του χιλιοστού από την επιφάνεια της κάννης στον τόρνο με μεταφερόμενο καβαλέτο άλλα στάθηκε αδύνατο διότι η κάννη είχε 5!! Διαφορετικές κωνικότητες κατά το μήκος της, πράγμα που έκανε αυτή την προσπάθεια αδύνατη παρ' όλο ότι προσπαθήσαμε κάθε φορά να μεταβάλουμε την θέση της κουκουβάγιας για την κάθε κωνικότητα (για όσους καταλαβαίνουν από μηχανουργική)
Έτσι και εδώ δούλεψε και πάλι η λίμα.

Το Μετά

Ήταν απαίτηση του ιδιοκτήτη τα ξύλα να μην πειραχτούν.

Σεμνυνόμαστε για το αποτέλεσμα.